JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
CHRISTINE STIX-HACKL
14 päivänä huhtikuuta 2005 [1]

I Johdanto

1. Komissio vaatii tässä kanteessa tuomioistuinta toteamaan, että Italian tasavalta ei ole noudattanut jätteistä yhteisöjen 15 päivänä heinäkuuta 1975 annetun neuvoston direktiivin 75/442/ETY [2] 12 artiklan mukaisia velvoitteitaan, sellaisena kuin tämä direktiivi on muutettuna 18.3.1991 annetulla neuvoston direktiivillä 91/156/ETY, [3] koska kansallisessa lainsäädännössä ei ole säädetty, että tavanomaisesti ja säännöllisesti omia vaarattomia jätteitään keräävät ja kuljettavat yritykset sekä omia vaarallisia jätteitään kuljettavat yritykset, silloin kun tällaisten jätteiden määrä ei ylitä 30:tä kilogrammaa tai 30:tä litraa päivässä, on merkittävä kansalliseen luetteloon.

2. Tässä asiassa nousee esiin ennen kaikkea kysymys siitä, missä määrin yritykset, jotka keräävät ja kuljettavat omia (vaarallisia tai vaarattomia jätteitään), on katsottava jätedirektiivin 12 artiklassa tarkoitetuiksi "yrityksiksi, jotka keräilevät tai kuljettavat jätteitä ammattimaisesti" ja joita koskee siten rekisteröintivelvollisuus.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Yhteisön oikeuden säännökset*

3. Jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artikla kuuluu seuraavasti:

"Toimivaltaisten viranomaisten on rekisteröitävä laitokset tai yritykset, joiden toiminta ei ole luvanvaraista mutta jotka keräilevät tai kuljettavat jätteitä ammattimaisesti tai jotka järjestävät jätteistä huolehtimista tai hyödyn-

1 — Alkuperäinen kieli: saksa.

2 — EYVL L 194, s. 39 (jäljempänä jätedirektiivi tai jätedirektiivi, sellaisena kuin se oli alkuperäisessä muodossaan).

3 — EYVL L 78, s. 32 (jäljempänä tällä direktiivillä muutetusta jätedirektiivin versiosta käytetään nimitystä jätedirektiivi, sellaisena kuin se on muutettuna).

tämistä muiden puolesta (kauppiaat tai välittäjät)."

B *Kansalliset säännökset*

4. Italiassa 5.2.1997 annetun lain (decreto legislativo) nro 22, sellaisena kuin tämä laki on muutettuna 9.12.1998 annetulla lailla nro 426, 30 §:n 4 momentti (jäljempänä laki (decreto legislativo)) kuuluu seuraavasti:

"Yritykset, jotka harjoittavat muiden tuottamien vaarattomien jätteiden keräily- ja kuljetustoimintaa, ja yritykset, jotka keräilevät ja kuljettavat vaarallista jätettä silloin kun kysymys ei ole jätteentuottajan tuottaman, enintään 30 kilogramman tai 30 litran suuruisen vaarallisen jätteen määrän kuljettamisesta päivässä, — — on merkittävä luetteloon[4]."

4 — Kansallinen rekisteri yrityksistä, jotka tarjoavat jätehuoltopalveluita.

III Oikeudenkäyntiä edeltävä menettely ja oikeudenkäynti

5. Katsottuaan, että lain (decreto legislativo) 30 §:n 4 momentilla rikotaan jätedirektiivin 12 artiklaa, komissio aloitti 24.10.2001 Italian tasavallalle osoittamallaan huomautuksella EY 226 artiklan mukaisen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn.

6. Italian hallitus kiisti 27.2.2002 päivätyssä vastauskirjelmässään komission väitteen ympäristön ja maaperän suojeluministeriön lausunnon perusteella.

7. Koska komissio pysyi kuitenkin kannassaan, se osoitti 27.6.2002 Italian hallitukselle perustellun lausunnon, jossa se kehotti Italiaa noudattamaan lausuntoa kahden kuukauden kuluessa.

8. Perusteltuun lausuntoon ei vastattu, ja komissio nosti 17.6.2003 päivätyllä kirjelmällä tämän yhteisöjen tuomioistuimen rekisteriin 24.6.2003 merkityn kanteen.

9. Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut jätteistä annetun direktiivin 75/442/ETY 12 artiklan mukaisia velvoitteitaan, sellaisena kuin tämä direktiivi on muutettuna direktiivillä 91/156/ETY, koska sen 5.2.1997 antaman lain (decreto legislativo) nro 22 30 §:n 4 momentin mukaan, sellaisena kuin tämä laki on muutettuna 9.12.1998 annetulla lailla nro 426, yritykset saavat harjoittaa omien vaarattomien jätteidensä keräilyä ja kuljetusta tavanomaisena toimintana ilman, että ne olisi merkittävä jätteistä huolehtimista koskevia palveluita tarjoavien yritysten kansalliseen rekisteriin, ja kuljettaa omia vaarallisia jätteitään silloin kun kuljetettava määrä ei ylitä 30:tä kilogrammaa tai 30:tä litraa päivässä, ilman, että ne olisi merkittävä edellä mainittuun luetteloon

— Italian tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

IV Kanteen tutkiminen

A *Asianosaisten esittämät olennaiset seikat*

10. Komissio toteaa, että jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artiklan mukaan toimivaltaisten viranomaisten on rekisteröitävä kaikki ammattimaisesti jätteitä keräilevät ja kuljettavat yritykset ilman, että tämän osalta voitaisiin tehdä eroa sen mukaan, onko kysymys sitten vaarattomista vai vaarallisista jätteistä. Käsite yritykset, jotka keräilevät tai kuljettavat jätteitä "ammattimaisesti", ei komission mielestä käsitä ainoastaan yrityksiä, jotka suorittavat tätä toimintaa muiden puolesta, vaan se käsittää myös yritykset, jotka sivutoimisesti keräilevät ja kuljettavat omia jätteitään oman liiketoimintansa yhteydessä ja saavat siitä taloudellista etua. Yhteisöjen tuomioistuin on todennut tämän myös asiassa C-311/99 antamansa määräyksen perusteluissa. [5]

11. Tämä tulkinta vastaa jätedirektiivin systematiikkaa ja tarkoitusta, erityisesti välttämättömyyttä valvoa jätettä sen syntymisestä aina lopulliseen käsittelyyn asti, kuten jätedirektiivin muutosdirektiivin 12 perustelukappaleessa todetaan. Koska rekisteröintivelvollisuus mahdollistaa tämän valvonnan, jätteiden täydellistä valvontaa ei voitaisi taata, jos sellaisten yritysten osalta, jotka keräävät ja kuljettavat omia jätteitään, olisi tehty poikkeus jätedirektiivin 12 artiklan rekisteröintivelvollisuudesta.

12. Lain (decreto legislative) 30 §:ssä säädetään sen sijaan ainoastaan sellaisia yrityksiä

5 — Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 3 kohdan perusteella asiassa C-311/99, Caterino, 29.5.2001 antama määräys (25 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

koskevasta rekisteröintivelvollisuudesta, jotka keräilevät ja kuljettavat muiden jätteitä, mikä ei ole täten sopusoinnussa jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artiklan käsitteen yritykset, jotka keräilevät ja kuljettavat jätteitä "ammattimaisesti", kanssa.

13. Direktiivin 12 artiklassa ei sitä paitsi aseteta minkäänlaisia määrällisiä rajoituksia, joten lain (decreto legislativo) 30 §:stä seuraava sellaisten yritysten osalta tehty poikkeus rekisteröintivelvollisuudesta, jotka kuljettavat vaarallisia jätteitä enintään 30 kilogramman tai 30 litran suuruisen määrän päivässä, soveltuu yhtä huonosti yhteen jätedirektiivin kanssa.

14. Italian hallitus toteaa, että missään yhteisön oikeuden säännöksessä ei säädetä, että jätteiden keräilemisen ja kuljettamisen olisi tapahduttava kolmannen toimista. Ratkaisevaa on, että päämäärä, jonka mukaan hyödyntämiskiertoa on valvottava, saavutetaan. Direktiivin mukaan jätteen haltija on vastuussa tähän ajankohtaan asti jätteestä, koska se hävittää jätteen uudelleen käyttöä, käsittelyä tai jätteestä huolehtimista varten. Jätedirektiivin 12 artiklan mukaisen rekisteröintivelvollisuuden on näin ollen määrä varmistaa jätteiden valvonta siitä ajankohdasta alkaen kun jätteet poistuvat jätteen tuottajan vastuualueelta. Jätteen tuottaja "hävittää" jätteet vasta silloin, kun se antaa ne sellaisen yrityksen haltuun, joka suorittaa jätteiden hyödyntämisen tai joka huolehtii niistä. Tähän ajankohtaan asti, johon asti jätteet muutenkin ovat sen vastuulla, ei ole tarpeen, että tuottajayritys rekisteröitäisiin valvontaa varten.

15. Italian hallituksen mukaan jätehuoltodirektiivin 12 artiklassa oleva käsite "ammattimaisesti" ilmaisee ensinnäkin, että kysymyksessä on säännöllinen toiminta ja toisaalta se voidaan ymmärtää siten, että kyseisellä yrityksellä on oltava tämän toiminnan harjoittamiseen tarvittavat tiedot ja kokemus. Käsitteen ymmärtämisestä komission esittämällä tavalla seuraisi, että tuhansille yrityksille syntyisi rekisteröintivelvollisuus ja täten olisi kyseenalaista, pystyisivätkö viranomaiset valvomaan niitä. Jätedirektiivin täytäntöönpanossa on toki otettava loppujen lopuksi huomioon, miten vaarallista jäte on ja kuinka paljon sitä on.

B *Arviointi*

16. Komissio riitauttaa lain (decreto legislativo) 30 §:n 4 momentin siitä syystä, että tässä säännöksessä ei aseteta rekisteröintivelvollisuutta omia jätteitään kerääville ja kuljettaville yrityksille joko ollenkaan — silloin kun kyse on vaarattomista jätteistä — tai vain tietyn jätemäärän jälkeen (tässä

30 kg tai 30 l päivässä) — silloin kun kysymys on vaarallisista jätteistä.

17. Näin ollen nyt esillä olevassa oikeudenkäynnissä tulee vastattavaksi ensinnäkin kysymys siitä, onko jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artiklassa säädetty myös sellaisten yritysten rekisteröintivelvollisuudesta, jotka keräävät ja kuljettavat omia jätteitään, ja toiseksi se, saadaanko tämän rekisteröintivelvollisuuden osalta mahdollisesti soveltaa — joka tapauksessa vaarallisten jätteiden suhteen — nyt kysymyksessä olevan asian kaltaista määrällistä rajoitusta.

18. Ensinnäkin sen kysymyksen osalta, koskeeko jätedirektiivin 12 artikla ylipäätään yrityksiä, jotka keräävät ja kuljettavat omia jätteitään, on todettava, että tässä direktiivissä on annettu selkeämmät säännökset omista jätteista huolehtimisesta ja jätteiden hyödyntämisestä kuin omien jätteiden keräämisestä ja kuljettamisesta.

19. Jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 8 artiklassa säädetään, että jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että jokainen jätteen haltija hyödyntää tai käsittelee silloin, jos se ei anna jätteitä jätteenkeräilijän tai sellaisen yrityksen käsiteltäviksi, joka suorittaa jätteistä huolehtimisen tai niiden hyödyntämisen, jätteet itse tämän direktiivin säännöksiä noudattaen. Jätedirektiivin muutosdirektiivin 11 perustelukappaleen mukaan eräät yritykset, jotka käsittelevät itse jätteensä tai ottavat jätteen talteen, voidaan tosin vapauttaa luvanhakemisvelvollisuudesta, edellyttäen, että ne täyttävät ympäristönsuojeluvaatimukset, mutta tällaiset yritykset on kuitenkin rekisteröitävä. Vastaava sääntely on otettu jätedirektiivin 11 artiklan 1 ja 2 kohtaan.

20. Jätedirektiivissä ei sen sijaan ole nimenomaisia viittauksia sellaisten yritysten osalta, jotka keräävät tai kuljettavat omia jätteitään. Jätedirektiivin muutosdirektiivin 12 perustelukappaleen mukaan kuitenkin "myös jätteen kanssa tekemisissä olevilla muilla yrityksillä, kuten jätteen keräilijöillä, kuljettajilla ja välittäjillä" olisi oltava lupa tai ne olisi rekisteröitävä ja niitä olisi valvottava asianmukaisesti.

21. Jätedirektiivin 12 artiklassa on sitten kirjattu lupa- ja rekisteröintivelvollisuuden soveltamisala tähän nähden peilikuvanomaisesti seuraavasti: "laitokset tai yritykset — — jotka keräilevät tai kuljettavat jätteitä ammattimaisesti tai jotka järjestävät jätteistä huolehtimista tai hyödyntämistä muiden puolesta (kauppiaat tai välittäjät)".

22. Kun asiaa tarkastellaan puhtaasti jätedirektiivin muutosdirektiivin 12 perustelukappaleen ja jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artiklan sanamuodon perusteella, moni seikka puhuu sen puolesta, että tämän artiklan on määrä käsittää ainoastaan jätealalla toimivat keräily- ja kuljetusyritykset, mutta ei sellaisia yrityksiä, jotka toimivat periaatteessa toisella alalla mutta jotka myös keräävät ja kuljettavat tämän ohella omia jätteitään.

23. Samoin kuin komissio olen kuitenkin sitä mieltä, että tämän säännöksen syntyhistorian tai jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, kokonaissystematiikan perusteella on mahdollista katsoa, että 12 artiklan on määrä käsittää myös omia jätteitään keräävät ja kuljettavat yritykset.

24. Tästä on todettava, että jätedirektiivissä, sellaisena kuin se oli alkuperäisessä muodossaan, erotettiin kaksi yritysryhmää, joihin sovellettiin erilaisia vaatimuksia ympäristönsuojelun osalta.

25. Ensimmäinen ryhmä käsitti yritykset, "jotka huolehtivat jätteiden käsittelystä, varastoinnista tai sijoittamisesta toisen puolesta". Näiden yritysten oli saatava tätä varten lupa (direktiivin 8 artikla, sellaisena kuin se oli alkuperäisessä muodossaan) ja toimivaltaisten viranomaisten oli tarkastettava ne määräajoin (jätedirektiivin 9 artikla, sellaisena kuin se oli alkuperäisessä muodossaan).

26. Toinen ryhmä käsitti "yritykset, jotka huolehtivat jätteen[sä] kuljetuksesta, keräyksestä, varastoinnista tai sijoittamisesta [tai käsittelystä] sekä yritykset, jotka keräävät tai kuljettavat jätteen toisen puolesta". Näihin yrityksiin kohdistui pelkkä valvonta, jonka toteuttamisesta toimivaltaiset viranomaiset huolehtivat (jätedirektiivin 10 artikla, sellaisena kuin se on alkuperäisessä muodossaan).

27. Jätedirektiivissä, sellaisena kuin se on muutettuna, ei sen sijaan enää esiinny viranomaisten suorittamaa valvontaa itsekseen olevana toimenpiteenä.

28. Tämän sijasta osa toiseksi mainittuun ryhmään kuuluvista yrityksistä — eli yritykset, jotka huolehtivat itse jätteensä varastoinnista, sijoittamisesta tai käsittelystä — kuuluvat jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 9 ja 10 artiklan mukaiseen sellaisten jätteistä huolehtivien tai niitä hyödyntävien yritysten ryhmään, joilla on oltava lupa mutta joita ei kuitenkaan koske 11 artiklan 2 kohdan mukainen rekisteröintivelvollisuus siltä osin kuin 11 artiklan 1 kohdassa asetetut vaatimukset, joiden mukaan yritykset voidaan vapauttaa toimilupavaatimuksesta, täyttyvät.

29. Muiden jätedirektiivin 10 artiklassa, sellaisena kuin se on alkuperäisessä muodossaan, nimettyjen yritysten, eli yritysten, jotka keräävät tai kuljettavat — omia tai toisten — jätteitä, osalta on kiistatonta, että jätedirektiivin 12 artikla, sellaisena kuin se on muutettuna,, kattaa joka tapauksessa yritykset, jotka keräävät tai kuljettavat toisten jätteitä, ja niitä koskee tämän takia rekisteröintivelvollisuus, jos ne eivät tarvitse lupaa.

30. Tiivistetysti voidaan siis todeta, että sellaisia yrityksiä, jotka ovat jätedirektiivin, sellaisena kuin se oli alkuperäisessä muodossaan, 10 artiklan mukaan toimivaltaisten viranomaisten suorittaman valvonnan alaisia ja jotka huolehtivat itse jätteiden varastoinnista, sijoittamisesta ja käsittelystä, sekä yrityksiä, jotka keräävät tai kuljettavat jätteen toisen puolesta, koskee pikemminkin jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, mukaan lupa- ja rekisteröintivelvollisuus, ja tämän direktiivin 13 artiklan mukaan toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä niissä määräajoin asianmukaiset tarkastukset.

31. Asiassa voidaan kuitenkaan tuskin olettaa, että yritykset, jotka keräävät tai kuljettavat omia jätteitään, olisi jätetty syrjään silloin kun jätedirektiivin muutosdirektiivillä nostettiin kontrollin tehoa siten, että pelkän valvonnan sijasta säädettiin lupa- ja rekisteröintivelvollisuudesta ja määräajoin tehtävistä asianmukaisista tarkastuksista.

32. Ennen kaikkea jätedirektiivissä, sellaisena kuin se on muutettuna, ei ole 12 artiklaa lukuun ottamatta säädetty erityisistä kontrollitoimenpiteistä, jotka koskisivat sellaisia yrityksiä, jotka keräävät ja kuljettavat jätteitä. Jos 12 artikla olisi tosiaankin ymmärrettävä siten, että se ei koske myös yrityksiä, jotka keräävät ja kuljettavat omia jätteitään, jätedirektiivin muutosdirektiivillä ei olisi pelkästään jätetty korottamatta niiden osalta suojan tasoa ja nostamatta kontrollien tehoa, vaan se olisi jopa merkinnyt huonontumista, koska jätedirektiivissä, sellaisena kuin se oli alkuperäisessä muodossaan, säädettiin, että toimivaltaisten viranomaisten oli ainakin valvottava näitä yrityksiä. Sitä paitsi, kuten komissio on todennut, sellainen tulkinta olisi tietyssä ristiriidassa jätedirektiivin muutosdirektiivin 12 perustelukappaleen kanssa, jossa puhutaan "jätteen valvomisesta sen syntymisestä aina lopulliseen käsittelyyn asti".

33. Toisin kuin Italian hallitus väittää, se, että omia jätteitään keräävä ja kuljettava yritys on jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 8 artiklan tai myös 4 artiklan nojalla jätteiden haltijana muutoinkin "vastuussa" jätteistään siihen asti kunnes ne annetaan sellaisen yrityksen haltuun, joka suorittaa jätteiden hyödyntämisen tai joka huolehtii niistä — yritystä koskee kielto, jonka mukaan se ei saa huolehtia jätteistä valvomattomasti ja se on velvollinen antamaan jätteen asianmukaisen yrityksen haltuun —, ei puhu sitä vastaan, että tällaiseen yritykseen sovelletaan direktiivin 12 ja 13 artiklan mukaan rekisteröinti- ja kontrollivaatimusta. Tämän jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 4 ja 8 artiklan mukaan nimittäin myös yrityksiä, jotka

hyödyntävät itse jätteensä tai huolehtivat niistä, koskee yleinen kielto, jonka mukaan valvomattomasti tapahtuva jätteistä huolehtiminen on kiellettyä, sekä velvollisuus hyödyntää ne tai huolehtia niistä direktiivin säännösten mukaisella tavalla, ja kuitenkin näitä yrityksiä koskee tämän direktiivin 9, 10 ja 11 artiklan nojalla lupa- tai rekisteröintivelvollisuus ja 12 artiklan mukainen vaatimus määräajoin tapahtuvista asianmukaisista tarkastuksista.

34. Tulen näin ollen siihen tulokseen, että jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artiklassa säädetään periaatteessa myös sellaisten yritysten osalta rekisteröintivelvollisuudesta, jotka keräävät tai kuljettavat omia jätteitään siltä osin kuin näiden yritysten osalta ei ole olemassa luvanhakemisvelvollisuutta.

35. Asiassa on kuitenkin kyseenalaista, mikä merkitys tässä jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artiklassa olevalle käsitteelle "ammattimaisesti" on annettava.

36. Koska, kuten olen jo todennut, jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artikla ei koske ainoastaan jätehuoltoalalla keräily- ja kuljetusyrityksinä toimivia yrityksiä, vaan myös muilla aloilla toimivia sellaisia yrityksiä, jotka ainoastaan sivutoimisesti keräävät ja kuljettavat omia jätteitään, minusta ei näytä oikealta lähestyä ammattimaisuuden käsitettä ensisijaisesti määrälliseltä kannalta, eli siten, että sillä tarkoitetaan syntyviä taloudellisia etuja tai toimien kannattavuutta kyseisen yrityksen kannalta.

37. Enemmänkin mielestäni käsitteen "ammattimaisesti" lisäämisellä pyritään tavallaan rajaukseen siten, että jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artiklan rekisteröintivelvollisuus ei koske jokaista sellaista yritystä, jolle tulee jätettä satunnaisesti tai poikkeuksellisesti ja joka kuljettaa itse jätettään sitä keräävälle, hyödyntävälle tai siitä huolehtivalle yritykselle, mutta että tämä velvollisuus koskee hyvinkin sellaisia yrityksiä, joiden elinkeinotoimintaan liittyy säännöllisesti/tavanomaisesti, eli käytännössä tämän toiminnan luonteen vuoksi, omien jätteiden kuljettamista tai keräämistä.

38. Näin ollen tässä voidaan yhtyä kummankin tämän asian asianosaisen pääasiallisilta osin edustamaan kantaan, jonka mukaan lisäys "ammattimaisesti" osoittaa, että jätteiden keräämisessä tai kuljettamisessa on oltava kysymys sellaisesta toiminnasta, jonka yritys suorittaa säännöllisesti tai tavanomaisesti sen varsinaisen liiketoiminnan yhteydessä.

39. Mitä sitten tulee lain (decreto legislativo) mukaiseen rekisteröintivelvollisuuden määrälliseen rajoitukseen 30 kiloa tai 30 litraa päivässä, joka koskee yrityksiä, jotka keräävät tai kuljettavat omia vaarallisia jätteitään, on todettava, että jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artiklassa oleva käsite ammattimaisesti on tosin epätarkka ja se antaa jäsenvaltioille tietyn harkintavallan säännöksen täytäntöönpanon suhteen. Koska käsitettä "ammattimaisesti" ei kuitenkaan ole, kuten Italian hallitus on selvästi olettanut, määritelty sen perusteella, miten kannattavaa omien jätteiden kerääminen ja kuljettaminen on, 12 artiklassa ei mielestäni sallita, että sellaisen yrityksen osalta, joka kerää tai kuljettaa omia vaarallisia jätteitään enintään 30 kilon tai 30 litran suuruisen määrän päivässä, tehdään yleisesti poikkeus rekisteröintivelvollisuudesta.

40. Toisin sanoen yritys, joka kerää tai kuljettaa päivittäin enintään 30 kilon tai 30 litran määrän verran omia vaarallisia jätteitään, voidaan kerrassaan katsoa sellaiseksi yritykseksi, joka suorittaa tätä toimintaa tavanomaisena toimintana yritystoimintansa yhteydessä.

41. Kuten komissio lisäksi on esittänyt, jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artikla on muotoiltu ehdottomalla tavalla, eikä siihen sisälly minkäänlaista viitettä siihen, että rekisteröintivelvollisuutta olisi sovellettava vasta tietystä vähimmäismäärästä alkaen. Italian hallitus ei ole myöskään selvittänyt lähemmin, mihin seikkoihin tämä vähimmäismäärä perustuu.

42. Edellä olevan perusteella on täten todettava, että lain (decreto legislativo) suhteen jätetään noudattamatta jätedirektiivin, sellaisena kuin se on muutettuna, 12 artiklan mukaisia velvollisuuksia siltä osin kuin säännöksessä tehdään yleisesti poikkeus rekisteröintivelvollisuudesta sellaisten yritysten osalta, jotka keräävät tai kuljettavat omia vaarattomia jätteitään. Samaten on todettava, että laki (decreto legislativo) ei sovellu yhteen tämän artiklan kanssa siltä osin kuin siinä tehdään yleisesti poikkeus rekisteröintivelvollisuudesta sellaisen yrityksen osalta, joka kerää tai kuljettaa omia vaarallisia jätteitään enintään 30 kilon tai 30 litran suuruisen määrän päivässä.

43. Komission kanne on täten perusteltu.

V Oikeudenkäyntikulut

44. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Italian tasavalta on hävinnyt asian, ehdotan, että se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

VI Ratkaisuehdotus

45. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

— toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut jätteistä annetun direktiivin 75/442/ETY 12 artiklan mukaisia velvoitteitaan, sellaisena kuin tämä direktiivi on muutettuna direktiivillä 91/156/ETY, koska sen 5.2.1997 antaman lain (decreto legislativo) nro 22 30 §:n 4 momentin mukaan, sellaisena kuin tämä laki on muutettuna 9.12.1998 annetulla lailla nro 426, yritykset saavat harjoittaa omien vaarattomien jätteidensä keräilyä ja kuljetusta tavanomaisena toimintana ilman, että ne olisi merkittävä jätteistä huolehtimista koskevia palveluita tarjoavien yritysten kansalliseen rekisteriin, ja kuljettaa omia vaarallisia jätteitään silloin kun kuljetettava määrä ei ylitä 30:tä kilogrammaa tai 30:tä litraa päivässä, ilman, että ne olisi merkittävä edellä mainittuun luetteloon

— Italian tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.